

החברותא

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 96

בס"ד ערש"ק פרי תו"מ כ"ט ניסן תשנ"ט

פנינים יקרים

אשה כי תזרע וילדה זכר (ויקרא יב) בעל התפארת שלמה אמר: אין הרצון מתעורר למעלה אלא ע"י התעוררות שלמטה... וזה הפירוש אשה - רמז לכנסת ישראל שהיא מקבלת השפעות וע"י התעוררות בני ישראל למטה תחילה גורמים שישפיע מלמעלה חסדים טובים לדור דורים. (מאוצר החסידות)

איתא בחז"ל (ערכין טז) נגעים באים על האדם בגלל חמא לשון הרע, פרשת נגעים באה מיד אחר פרשת שמיני, שם מונה התורה כל מיני בהמות ועופות המותרים והאסורים באכילה. סמיכות זו באה להורות כי ל"אכול" אדם חי על ידי לשון הרע לא פחות חמור מאכילת תולעת נבלות ומרפות... (רבי ישראל מסלנט)

נגעי צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן (ויקרא יג) האדמו"ר ר' אשר מסטולין היה מספר: כשהייתי קורא בפני מורי ורבי (האדמו"ר ר' שלמה מקרלין) הייתי מסתיר ממנו את המוב, כי כלום תחת אלקים הוא לתת שכר ועונש, אבל את הרע שבי הייתי מראה לפניו שכן לפני הכהן צריכים להראות את הנגעים. (ספורי חסידים)

והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן (פר' אמור). עומר מרמז לקדושת המעור והבאתם גימטריה חותם... כי ימי ספירת העומר לקדש החותם לטהרנו מקליפתנו ומטומאתנו. (אמרי חיים)

...עתה אנו עומדים בין זמן חרותנו לבין זמן חרות על הלוחות. החרות מביא חירות והמשלב הוא העומר המורה על קדושת היסוד ש"י עולמות הבא ממדת ענוה, כידוע שאין התורה שוכנת אלא במקום נמוך ובמקדש יסוד. יעקב שהיה ממתו שלימה ושפל בעיניו באמרו קמנתי שלא ישרה נפשו בעיניו הוא ישב באהליו של תורה... (אמרי חיים - אמור)

כ"ק הרה"ק ר ברוך ממעזבוש בספר בוצינא דנהורא מפרש "על שתי לחם יבצעו תמימים", לחם זה פרנסה ולחם זה אשה, אפשר הוא שאף תמימים יבצעו וישברו כאלו הב' ענינים על האכילה שלא תהיה אסורה או גזולה ובפרט אשה ע"ש. והתרופה לזה "שויתי ה' לנגדי תמיד". הרה"ק של שתי לחם יבצעו תמימים המה הרה"ק של שויתי ה' לנגדי תמיד... (אמרי חיים - אמור)

יתוקן "מה" שפגמתי בספירה (תפלה אחר ספירת העומר) תיקון האדם הוא "מה": אדם גמטריה "מה" היינו ע"י שרואה בכל דבר את אלופו של עולם הוא מגיע לידי בחינת "מה" המרמז על גדלות ויראת הכורא ועל שפלות עצמו.

בספירת העומר מצינו ג' פעמים ר"ת מה, וספרתם לכם מחרת השבת מיום ה'ביאכם עד למחרת השבת תספרו... (דברים י"א מספינקא זצ"ל)

וספרתם לכם (פר' אמור)... וגם במלת "תספור" אין הכוונה ספירת הכמות לכד, אלא גם העוון וההשגחה מלשון הנאמר באיוב (יד) צעדי תספור... כן כאן מה שכתוב וספרתם לכם הכוונה תפקחו על עצמכם ותתבוננו על נפשכם מה הוא הטוב האמיתי שתבחר בו, והרע האמיתי שתברח ממנו והכל לטובתכם. דהיינו להתקדש במשך שבעת השבועות האלה להיות מוכשרים לקבלת התורה. (אוה"ק)

...הענין ידוע למאמינים ברוחניות וחיות נצוצות הקודש שבכל דבר גשמי ודבורים ומחשבות ומדות ורצונות אשר הכל מיד ה' השוכן בתוכם ממש ובלתו אין שום חומר וצורה ומעם וריח וכולם פגרים מתים בלתי נמצאים כלל בלא היותו. אבל כל מציאותות ועסקם בעולם הוא יתברך בעצמו חיות הקודש וחי החיים.

שיחה בפרקי אבות נאמרה ונכתבה בשנת תשנ"ב ע"י אחד החברים

כ"ש דהוי רבו אלופו ומיודעו.

וובדרך הפשט איירי בלימוד של אות אחת כגון ו' הריבוי, או בסוכות, בסוכת וכדומה). והרא"ש שליט"א פתח ואמר, דהנה כשהאדם לומד כאן בעוה"ז. כשמגיע לשם ושואלים אותו מה עשית כאן בעוה"ז, והוא אומר שלמד כל הש"ס ופוסקים וכו', והנה מביאים הש"ס ופותרים אותו ורואים שהכל דפים ריקים אין שום דבר כתוב עליהם, כיון שהאדם לקח זאת לעצמו כאן ולא השיג שום קשר בורא ע"י מה שלמד, וכל הגמ' והפוסקים שלמד זה היה אינטרסים שלו ולא היה לזה שום קשר לבורא יתברך, ואז באמת אין לו כלום,

אולם יש שאדם זה, הרבש"ע עזר לו שיש לו אות אחת שממנה קיבל קשר לבורא ולמד אותה בלי לקחת לעצמו ובלי אינטרס ועל ידה הגיע לקשר בורא ולאמונה, דאז, אותה אות מאירה שם בתוך הדפים הריקים ויש בה להאיר את כל הדפים ולמלאותם באור חדש על ציון תאיר,

וזה הפשט במשנה, אפילו שלמד אות אחת, וזהו האות הזה שמאירה שם, דהיינו שהביאו לקשר לבורא יתברך, דאז זה בגדר רבו אלופו ומיודעו.

שאל השואל (ר' גדליה סגל) מה הפשט בדברי המשנה אפילו לא למד מרבו אלא אות אחת הרי זה רבו וק"ו מדוד שקרא לאחיתופל רבו ואלופו ומיודעו, על שלימדו ב' דברים בלבד.

הוסיף ואמר בשם הבעש"ט, שהרי קשה מה דכתיב שלמד מאחיתופל ב' דברים בלבד. מהו הבלבד, ועוד קשה הרי זה לא ק"ו כיון שאחיתופל לימד ב' דברים והמשנה מדברת אפילו על אות אחת, ואמר ע"ז הבעש"ט דכיון דיש ב' סוגי אנשים, יש כאלו שהם שייכים לסט"א ויש כאלו ששייכים לקדושה, והנה אלו ששייכים לסט"א, אפילו אם הם מלמדים תורה הרי רק מה שלימדו זה נשאר. שזו היא תורה ותורה אינה מקבלת טומאה. מ"מ רק מה שלימדו זה מה שנשאר ולא יכול ליתווסף ע"ז כלום,

אך מי שמלמד תורה והוא מצד הקדושה, אפילו שלימד רק אות אחת בלבד, ואולם אות זו היא פרה ורבה ומיתווספת ומתרבה, ולכן זה באמת ק"ו, ומה אחיתופל שהיה משפה ולחוץ והיה שייך לסט"א מ"מ כיון שלימד לדוד רק ב' דברים "בלבד" כי זה לא פרה ורבה, ואעפ"כ קראו דוד רבי אלופי ומיודעי, כל שכן מי שמלמד אות אחת והוא מהקדושה דאות זו פרה ורבה ומיתווספת,

א"ר תשל"ז

בעניני פרנסתך, דע לך, כי הקב"ה הוא הון
והוא המפרנס אותנו ברוב רחמיו וחסדיו,
והוא בעל הסיבות, ולא הסיבה היא
המפרנסת, וכל סיבות הפרנסה שתקב"ה
מזמין לאדם, כדי שהאדם יבין דרך הסיבות
האלו את מה שמבקשין ממנו מלמעלה
דרך העולם העשיה עד לתקון נפשו.
וחכמינו קראו לסדר זרעים אמונת זרעים,
מאמין בחי העולמים וזרע, כך כל סיבות
הפרנסה של האדם, צריכים להיות על דרך
האמונה הזאת, ולא שכלו או בקיאותו
במשא ומתן מעשירים אותו, כי העושר
והכבוד מלפניו יתברך. וידוע מאמר החכם
"ודי באמונה עושר".

מקרב לב ונפש אני מאחל ברכה והצלחה
בכל מעשי ידיך ויהיה לך דעת שלימה
להבין את העיקר לעשותו עיקר ולא טפל,
והעיקר ידוע לכולנו, כי מה ה' שואל מאתנו
כי אם ליראה ולאהבה את שמו, והש"ת
יזכינו להיות מעושי רצונו על דבר כבוד
שמו.

בידידות נאמנה

כל כסופיך להתקשרות, צריכים להיות
מופנים להתקשרות עם הבורא ברוך הוא.
כי זה כל תפקידנו ותכליתנו בחיים, ולשם
כך קרבנו להר סיני ונתן לנו תורת אמת
ומצוות כמנין אברינו וגידינו, שכל אבר וגיד
יהיה באחדות אחת עם המציאות שברא
אותנו. וכל עבודת האנוש בעולם הזה,
עולם הגשמי ועולם העשיה, להגיע דרכו
על אף המכשולים והקוצים והדרדרים של
הטבע אל הבורא, ואי אפשר לעבור את כל
המכשולים של קשיות העורף של הגוף, עד
שמכירים לדעת ומודים בפה מלא ובלב
שלם וחיים בהכרה מליאה של סכנת הכליון
והאבדון של התגברות יצרו של אדם,
שבוראנו יצרו כדי ליטול שכר על מאבקנו
עמו תדיר כל היום וכל הלילה של משך כל
ימי שנות חיותנו על פני האדמה, ובתוך הים
הזועף והסוער של החיים רואה אדם
אחיזתו באין, והחזיק מעמד, על אף הכל.
בכך זכה לקיים בו בעצמו ובבשרו "מבשרי
אחזה אלוך", זו היא התקשרות הבורא.
וזאת היא האמונה אשר הגדולים אשר
בארץ המה מסרו נפשם עליה, עד שנשארו
חיים וקיימים לעד ולעולמי עד, כי הם נכללו
בהבורא דרך בחירתם שהוא חי וקים לעד.

הנה עברו ב"ה ימי הפסח, (נכתב בשנת תשמ"ז) הרא"ש שליט"א התפלל בבית הכנסת המשוּפֵץ ברחוב הטורים ברוב עם, בליל ש"ק דחומה"פ דיבר על ביאת המשיח שמצפים לבואו אלא שאין לו למי לבוא. הזכיר מאמר חז"ל כי בן דוד בא בדור שכולו חייב או כולו זכאי (סנהדרין צ"ח) והפליאה גדולה מה זאת אומרת דור שכולו חייב? אם כל ישראל יתחייבו ח"ו בחטאתם תבוא הגאולה, אתמהה, אלא אמר הרא"ש שהכוונה שיגיעו להכרת החטא בבחינת "חטאתי נגדי תמיד" היינו דור שיודעים שהם חייבים, ויודו בכשלונם ואם הם חיים בכשלונות איך הם קיימים וחיים, הרי זה רק מכחו של הבורא, וכך יגיעו לכולו זכאי היינו שהעיקר הוא הזכאי במלוכה! והוסיף שאין צורך שכל הדור יגיעו לידי כך אלא בי כנישתא חדא יכונו את לבם לאביהם שבשמים מתוך הכרת אפסיותם בלתי לה' לבדו יתנוצץ אור הגאולה בב"א.

אמר כל המרבה לספר ביציאת מצרים - הרי זה משובח, והמפרשים עומדים על כך שהיה צ"ל "יש לשבחו" לאיש הזה המספר ביציאת מצרים, ואמר הרא"ש שהכוונה להקב"ה שהוא הוא המשובח ומפואר, כי מסיפורי יציאת מצרים יוצא שבח לא-ל בורא עולם.

בשירת הים כתוב "זה א-לי ואנוהו" אומר רש"י על זה "בכבודו נגלה עליהם והיו מראין אותו באצבע, ראתה שפחה על הים מה שלא ראו נביאים", ויש לתמוה מדוע בעברם בים ראו כל ישראל את הקב"ה עד שיכלו לומר בפה מלא "זה א-לי ואנוהו" ומאיך אנו מוצאים כאשר ביקש משה רבינו ע"ה "הראיני נא את כבודך" אמר לו השי"ת "כי לא יראני האדם וחי", הלא זמן קצר ראה משה ואפילו הפשוטים בעם את הקב"ה בעצמו ועכשיו אומר לו ה' כי לא יראני האדם, ואמר הרא"ש כי אחרי מתן תורה יכול האדם לבוא לידי התפארות וגאווה בראותו את ה', כי יחשוב שהוא זכה לכך בשל מעשיו הטובים וקיום המצוות ולימוד התורה, לכן לא רצה הקב"ה שיגיע לדרגה גבוהה כזו, אבל בקריעת ים סוף שהיתה אז רק איתערותא דלעילא וישראל ידעו זאת כי הם "ערום ועריה" בלי מצוות ובלי שום זכות מעצמם - בטח לא יבואו לידי גאווה ולא יגידו שראו את ה' בגלל מעשיהם הטובים, לכן נגלה עליהם.

התמרמר בחוה"מ על אלה הלומדים תורה ואינם חושבים מהרבש"ע נותן התורה, אמר לו מי שהוא: הלא אמרו חז"ל שצריכים ללמוד אפילו שלא לשמה וממילא מגיעים אל לשמה? אמר לו הרא"ש אינך מבין מה זה שלא לשמה, הכוונה שהאם לומד תורה ויודע שזה לא לשמה וממילא יכול להגיע הלאה, אבל מי שלומד תורה ואינו מעלה על דעתו מנותן התורה ובלבו שמח ומתפאר על התירוצים היפים העולים על הדעת מבלי לחשוב כי מה היתה זאת, זה לא טוב. אמרתי לו שוב הלא אמרו חז"ל (איכה רבתי) כי המאור שבתורה מחזירו למוטב, אמר לי אבל התורה הנלמדת בכוונה של התפארות או בלי לחשוב שזאת תורה מהשמים, אין לזה מאור כלל וכמו כסיל בחושך ילך, השי"ת יזכנו ללמוד תורה לשמה למען כבוד שמו יתברך.

ידיעות מחיי החברותא:

א. בכל יום חמישי בשעה 3 אחה"צ נוסעים להשתטח על קברות צדיקים, היציאה מרח' הטורים. פרטים אצל ר' דוד גולדשטיין טל: 050-281535

ב. בכל מוצאי שבת קודש נוסעים לקבר דן בן יעקב להשתתף בסעודת מלוה מלכה. יוצאים כשעתיים אחרי צאת השבת מרח' יוסף הנשיא 5

ג. בכל שבת מברכים או שבת שחל בו להיות ר"ח שובתים את השבת ביחד באתרא קדישא מירון. פרטים והרשמה אצל משפ' טוקצינסקי טל: 6535774

ד. כל יום יוצאים לשדה בערב מביתו של הרא"ש שליט"א

מבקשים מכל אחד שישתתף לכל הפחות באחד הפעולות המופיעים כאן